

Megalopost I

Zeer gewaardeerde cinefiel,

Fasten your seatbelts!

Geheel in de geest van *megalon* zitten die wel en niet aan uw bioscoopstoel. Megalon, de wonderstof waarvoor Cesar Catalina de nobelprijs krijgt. Nog even en ook uw zetel is ervan gemaakt. De gevolgen zijn niet te overzien.

Want zie:

Wie antwoord zoekt op de grote vraag van Friedrich Nietzsche naar de hoeveelheid waarheid die een mens kan verdragen, kan binnenkort terecht bij één waanzinnige film. Wie het cinematografische pendant zoekt van Georg Friedrich Wilhelm Hegels bewering dat filosofie de tijd is in gedachten gevat, kan zich laven aan een rolprent die alle tijdperken samenpakt.

En wie de ultieme ontkrachting zoekt van Ludwig Wittgensteins opmerking dat men over dingen waarover men niet spreken kan moet zwijgen, zal van de daken schreeuwen dat het onzegbare filmisch vlees is geworden.

Hoeveel verwijzingen kan één film bevatten?

Hoeveel tijdgeest kan in één film van het doek spatten?

Hoeveel onzegbaars kan met één complex weefsel van beelden en geluiden tot spreken worden gebracht?

Voordat ik in mijn uppie in zaal 1 van Lumière geconfronteerd werd met Megalopolis had ik zulke vragen niet eerder zo geconcentreerd tot één vuist gebald in hoofd en hart gevoeld.

Ik overdrijf.

Natuurlijk overdrijf ik.

Ik móét overdrijven.

Megalopolis geeft je vleugels van overdrijving en spoort aan om de teugels van de verbeelding totaal te laten vieren.

Go with the flow, het gouden devies van de psychedelische beweging, geldt hier in

maximale mate.

Probeer niet alles te vatten, probeer niet alle lagen te zien en alle losse eindjes aan elkaar te knopen.

Flow with the go en verzoen je met de vrees dat je deze film niet een of twee, maar zeker vijf of twintig keer moet zien alvorens er genoeg stukken in elkaar vallen om recht te kunnen doen aan de meer dan veertig jaren dat de maker eraan beitelde en polijste als de beeldhouwer Pygmalion aan zijn mooiste standbeeld.

In der Übertreibung zeigt sich der Meister.

Zelfs Johann Wolfgang Goethe – die zichzelf zelden hield aan zijn gezegde dat meesterschap zich toont in de beperking – zou door Megalopolis tot inkeer komen. Zeker weten. Hij zou in het geheim zijn vingers aflikken bij zoveel overdaad.

Eén ding is nu al duidelijk. Hier geldt een onverbiddelijk *take it or leave it, hate it or love it*.

Met dien verstande dat liefde abrupt kan omslaan in afkeer, en bezetenheid in verslagenheid.

Tijdens de première in Cannes gonsde het al dat dit de beste én slechtste film aller tijden is.

Een fabuleuze synthese van utopie en dystopie.

Een film die pas over honderd jaar goed beoordeeld kan worden.

Een kunstwerk dat uiteindelijk alleen zijn eigen beoordeling kan zijn.

Het genre film wordt hier opnieuw uitgevonden.

Omdat onze tijd opnieuw moet en mag worden uitgevonden.

Omdat het onzegbare erom schreeuwt.

Omdat deze waarheid nu en geen minuut later aan het licht moest komen.

Fasten your seatbelts.

Kom los van alles waar je maar los van kunt komen.

Ervaar dat vrijheid staat of valt met het lef om in het onbekende te stappen. Helemaal in de geest van Cesar Catalina en zijn megalomane trawanten.

Tijd begint... nu –

Govert Derix, 29 oktober 2024

Megalopolis van Francis Ford Coppola is vanaf 5 december in de filmhuizen en bioscopen.

Hyperfilosofie, op zoek naar wijsheid in onwijze tijden van Govert Derix verscheen bij Uitgeverij Magonia, Utrecht.